
Molnár Veress Mária

Út a kásahegyen át

regényrészlet

*ó kinek háza s hazája valahol a befagyott óceán izland s
kanada közti jégmezője fölött egy szinte állni látszó
idegen felségjelű repülőgép*

Kányádi Sándor

A lökhajtásos gépmadár álomba ringató duruzsolással siklott a felhőtenger tetején. Úgy tűnt, mintha az utasokkal együtt ő maga is elszenderült volna ebben a mozdulatlan száguldásban. A kicsi, kerek ablakon át sóvárogva bámultuk a semmit. Szemünk nem a látványt kutatta, hanem utunk elképzelhetetlenül messzinek tűnő végpontját. Azt a helyet, ahol majd új életet kezdünk. Mert nem kirándulni, nem világot járni indultunk útnak mi hárman azon a fagyos januári napon. Úgy csomagoltunk, mint akik biztosan abban, hogy ezt az utat csak egy irányba lehet megtenni. Nem azért hoztuk magunkkal a ruháinkat, kedvenc könyveinket, az edényeket és az ágyneműt, hogy legyen, amivel megtölteni a bőröndöket. Ezekben volt minden ingóságunk. Pontosabban mindaz, amire szabályos kitelepedési útlevelemmel rendelkező kívándorlókként engedélyt kaptunk.

Az eszünkkel mindvégig tudtuk, hogy utunk egy ismeretlen világ légüres terébe vezet - oda, ahol idegen és érthetetlen lesz számunkra minden - de ez akkor egyáltalán nem számított. Mindennél fontosabb volt számunkra a bizonyosság, hogy családunk másik fele vár ránk az út végén. Az átélt izgalmak, a történelmi fordulat, melynek tanúi voltunk és az utazás újdonsága zsibbadttá tett. Nem éreztük az elszakadás fájalmát. És azt sem fogtuk fel, hogy utunkért micsoda árat fizettünk. Nem tudatosult bennünk, hogy valójában mindent, mit pusztá testi valóságunkon kívül a magunkénak tudhattunk, fel kellett áldoznunk azért, hogy eljöhessünk. El kellett szakadnunk az otthonunktól, életünk magannyi apró mozzanatára emlékeztető tárgyainktól, a tájtól, melynek minden hajlatát betéve ismertük, a simára taposott macskakövektől, temetőikben nyugvó őseinktől, az ismerős arcoktól, rokonaink ölelő karjaitól, a baráti kézfogásoktól, az egymást félszavkból is megértő emberektől, anyanyelvünk zuhatagától, a mindennapok gondjaihoz igazodó szokásainktól, az ivóvíz ízétől és a nyitott ablakon beáramló szél illatától.

- Áll a repülő a levegőben! - robbant ki Ágociból a türelmetlenség - Már órák óta áll. Látod? A felhők meg se moccannak alattunk. Így soha nem érünk oda. Menj, mondd meg a pilótának, hogy csináljon már valamit!

Fölösleges volt bizonygatnom az ellenkezőjét, hiszen ő maga is tisztában volt kijelentése képtelenségével, de legalább alaposan kisírta magát, és ettől megnyugodott. Hosszú szempilláin még sokáig ott remegtek a könnyecseppek. Indike nem hisztizett. Komolyan ült és a hajával babrált, mint mindig, mikor gondolataiba merül. Egyik hajtincse végét két ujjával összecsípte, és akár egy ecsettel, szurkálni kezdte vele a másik kezét.

Akkor, a minden madárnál sebesebben szálló gép kerek ablaka mögötti ücsörgésünk néhány órájában egyedül csak a megérkezés egyszeri és megismételhetetlen másodpercére tudtunk gondolni. Amikor majd ismerős kezek ragadják meg a kezünket, ismerős vállakra borul a fejünk, jól ismert hangok szólítanak nevünkön, és mellünkől kiszakadhat végre a célba értek boldog, felszabadult sóhaja.

Handwritten mathematical work showing a quadratic equation and its solution using the quadratic formula. The equation is $x^2 - 5x + \frac{5}{4} = 0$. The discriminant is calculated as $\Delta = \frac{25}{4} - 5$, which simplifies to $\frac{5}{4}$. The square root of the discriminant is $\pm \sqrt{\frac{5}{4}} = \pm \frac{\sqrt{5}}{2}$. The solutions are $x = \frac{5 \pm \sqrt{5}}{2}$.

Tóth Kati: Matematika 2

Mennyire kell beilleszkednünk?

„Ha villamoson utazunk, kell a villamoson érvényes viselkedési szabályokat követnünk, de nem kötelező megcsókolni a kalauzt”

Cs. Szabó László a beilleszkedésről.

- Tudnak az unokák magyarul? - kérdezte szigorúan egy idősebb pesti látogató hölgy.

Sarokba voltam szorítva. Mit mondjak, hogy a látogató megnyugodjon? Hazudjam azt, hogy „Természetesen, mind a négy gyerek elég jól beszél magyarul.”

Vagy mondjam azt, ami igaz, hogy egy szót sem tudnak? A félhazugságot választottam, hogy egy kicsit tudnak. Mert mindegyik tud annyit, hogy “köszönöm szépen.” Nem szépen, hanem szépen. Ez valóban kicsi tudás.

A hölgy némileg megnyugodott. Mert ugye Pesten tudják azt, hogy kell külföldön unokát nevelni, ha például csak az egyik szülő magyar, a másik norvég, svéd, vagy dán. Este fáradtan jönnek haza, vacsorát kell főzni, a gyerekeknek norvégül, svédül kell leckét kell csinálni. Utána jönne a magyar tanulás a pesti elképzelés szerint?

A valóság sajnos más. Elgondolkozhatunk a magyarság három nagy csoportján, s hogy ez a három csoport hogy találkozik a beilleszkedés problémáival.

Három csoport?